

mere eller mindre i alt Fald paa visse Tider eller under visse Situationer har leflet for eller søgt at konkurrere med denne Presse i Stedet for at gøre, hvad der, synes jeg, havde været den øvrige Presses Pligt: tage bestemt Afstand fra den, desavouere den. Jeg ser, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) i det sidste Nummer af sit Ugeblad taler om, at der, hvad ogsaa den sidste ærede Taler berørte, under disse Forhandlinger var stillet Fordring om Garanti for en fortsat Udenrigspolitik i samme Spor som det, der nu følges. Det ærede Medlem siger, at man havde nævnt en vis Presse, men at Rigsdagens Partier og Partiledere ingen Indflydelse har paa en saadan Presse. Jeg maa dertil bemærke, at Rigsdagens Partier, af hvis Medlemmer mange staar i meget intim Berøring med Landets Presse — adskillige er direkte Ledere af den —, i alt Fald har den Mulighed og den Magt, at de bestemt kan tage Afstand fra den, bestemt kan desavouere den og dermed bidrage til, at den staar betydningsløs baade i Landets og i Udlandets Øjne. Det kan man gøre, men det er ikke gjort. Tværtimod har en Række Venstre- og Højreblade i brede Baner citeret denne Presse, hver Gang den langede rigtigt ud efter Ministeriet og dets Politik, selv om disse Angreb og denne Kritik var iblandet stærke uneutrale Elementer og Stemninger. Et Blad, der staar det ærede Medlem fra Ringkøbing nær i politisk Henseende, „Aalborg Amtstidende“, har ligefrem svømmet over af Citater, lange, brede Citater, Artikler, som man faktisk tilegnede sig fra et af disse uneutrale Blade, endda ogsaa fra Blade, som hører til de yderligst gaende indenfor denne Kreds, endog fra et Blad, som man i Venstre tidligere har stemplet som Norm for det yderste Estrupske Højre. Naar dette bragte en rigtig ondartet Artikel mod Regeringen netop ogsaa paa Omraader, der strejfede vor Handelspolitik, vor Udenrigspolitik, et rigtig ondartet Angreb, faktiske Beskyldninger mod Regeringen for i sin Handelspolitik ikke at være virkelig neutral, kunde man læse disse Angreb i et stort udbredt, i hvert Fald i tidligere Tid anset Venstreblad, der staar det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) meget nær.

Saadan er de virkelige Forhold, og naar det er Stillingen, kan vi ikke lukke vore Øjne for de Farer, der er gjort opmærksom paa fra meget vidende og meget højtstaaende Sted her i Landet. Partimæssigt,

demokratisk set har jeg et levende Indtryk af, at det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, at det Parti, hvoraf Regeringen er udgaaet, kunde vanskeligt faa en gunstigere Valgsituation end den i Øjeblikket. Jeg har ogsaa et Indtryk af, at naar man læser Højres og Venstres Presse gennem de sidste 3—4 Uger, vil den Stemningsforskydning, som i disse Uger har fundet Sted, vidne i samme Retning. Det er ikke ret mange Uger siden, at man ikke kunde aabne et Venstre- eller Højreblad uden at læse om Ministeriets Valgskræk, om de Radikales Valgrædsel, om Socialdemokratiets Valgfrygt. Det er ikke ret mange Uger siden, at jeg kunde slaa op i hvert eneste Blad, i „Aalborg Amtstidende“, i „Ringkøbing Amts Dagblad“, i Redaktør Karstensen's Blad og læse Artikel efter Artikel om den Valgskræk, hvoraf vi lider. Jeg finder ikke længere disse Valgskrækartikler i Bladene, de er forsvundet. I Stedet derfor ser jeg en Række Artikler, f. Eks. i Redaktør Karstensen's Blad — hvor der for et Par Uger siden hver eneste Dag stod: „Valgskræk“, „Valgskræk“, „Valgskræk“, vendt imod Socialdemokraterne og de Radikale — om, at det er Ministeriet, der har fremtvunget Valget, at det er Ministeriet, der har ledet de sidste 4 Ugers Politik saa rænkefuldt bevidst, at Maalet var Valg, fordi det saa, at her var en gunstig politisk Situation. Ja, saadan vendes Bøtten. Men Partier og Blade, der saaledes efter nogle faa Ugers Forløb maa vende Bøtten, føler neppe synderlig solid Grund under Fødderne. Ellers behøvede de ikke at foretage saa aabenlyse Taktiksvingninger, at Læserne, hvis de kan huske blot 14 Dage tilbage, maa sige til sig selv: Nu staar der i mit Blad lige det modsatte af, hvad der stod for 14 Dage siden.

Altsaa vi Socialdemokrater er ikke blinde for de Farer, som en Valgkamp, der kan blive oprivende og ophidsende, kan medføre for Landet. Jeg tror, at vilde man — jeg ved ikke, om jeg maa bruge et saa poetisk Udtryk — lodde Folkesjælens Dybde eller, for at tale mindre poetisk: give Udtryk for, hvad Folket i Almindelighed siger, vilde man finde, at den almindelige Stemning gaar i den Retning: Vi vil have Øerne solgt, vi vil ikke have Valg, før vi faar Fred, og vi vil bevare det nuværende Ministerium uforandret. (*Martin Hansen*: Nej!). Jo, jeg tror, det er den almindelige Stemning her i Landet, ikke fordi andre Partier som Partier er mindre neutralitetsvenlige end dette Mini-